

FOAIE PAROHIALĂ SEPTEMBRIE 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

„Eu îl privesc și
El mă privește!”

„Eu îl privesc și El mă privește!” – acestea sunt cuvintele unui băran din Ars, enoriaș al Sfântului Ioan-Maria Vianney, cuvinte pe care i le adresează parohului său, care îl întrebese ce face el în fiecare zi, când vine la biserică și stă singur în fața lui Isus din Tabernacol.

Mulți creștini nu au această intimitate și apropiere față de Isus; mulți obișnuiesc ca atunci când merg la biserică doar să aprindă o lumânare, să facă câteva semne, care ar vrea să fie semnul sfintei cruci, și să plece cât mai repede. **Foarte puțini sunt aceia care nu se grăbesc, care găsesc timp pentru Dumnezeu, care rămân mai mult timp în biserică, în tăcere, să-l adore pe Isus și să vorbească cu El!**

Există și dintre aceia care nu au această obișnuință de a vorbi, pur și simplu, cu Dumnezeu, când

sunt în tăcere și singuri; nu știu ce să-i spună, îi sperie tăcerea lui Dumnezeu, liniștea, taina! Ei consideră că dacă rostesc câteva rugăciuni, se rezolvă totul; au făcut ceea ce trebuia făcut și gata! Despre o întâlnire adevărată cu Dumnezeu nici nu poate fi vorba!

Trebuie să exersăm în fiecare zi această intimitate, dialogul, cu Dumnezeu, rugăciunea; trebuie să-i dăm lui Dumnezeu cel mai bun timp din fiecare zi, trebuie să ne adresăm zilnic lui Dumnezeu prin rugăciunea noastră și să-l ascultăm zilnic prin ceea ce ne

spune prin Cuvântul Său, Sfânta Scriptură. Trebuie să dăm timp dacă vrem să fim apropiați cu adevărat de Dumnezeu!

După Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, care pentru un creștin trebuie să însemne totul, pe locul al doilea este Adorația (a sta în fața lui Isus, în prezența lui reală din Tabernacol, sau în fața lui Isus expus în ostensoriu). **Sfânta Liturghie și Adorația reprezintă cea mai mare iubire pe care omul i-o poate arăta lui Dumnezeu pe acest pământ!**

Se constată cu durere, chiar și la unii credincioși care se consideră practicanți, o mare lipsă de cunoaștere, de prețuire sau nepăsare față de această prezență reală a lui Isus din Preasfântul Sacrament! Cauza acestei lipse de iubire este neștiința sau ignoranța!

În cartea *Faptele Apostolilor*, găsim următoarele cuvinte adresate de diaconul Filip, trimis de un înger al Domnului (8, 26) la un bărbat etiopian, eunuc, demnitar al reginei Candace a etiopienilor, pe care l-a întrebat: „Înțelegi ce citești?” Acesta a răspuns: „Cum aș putea, dacă nimeni nu mă îndrumă?” Și l-a rugat pe Filip să urce și să se așeze lângă el” (8, 30-31). „Atunci, deschizându-și gura,

Filip a început de la Scriptura aceasta să-i anunțe vestea cea bună despre Isus” (8, 35). La fel trebuie să avem toți această deschidere și disponibilitate a eunucului pentru a ne lăsa învățați, pentru a-l cunoaște tot mai mult pe Dumnezeu, chiar dacă au trecut mai bine de două mii de ani de creștinism!

În societatea noastră atât de amestecată și atât de zgomotoasă, în care suntem asaltați numai și numai de reclame, de învățături, de imagini care contravin la tot ceea ce este dumnezeiesc, supranatural, sacru, și nouă, creștinilor, ne este tare greu să mai găsim spațiu și timp pentru sufletul nostru, pentru pace și liniște interioară, pentru reculegere și interiorizare, pentru a ne întâlni cu adevărat cu Dumnezeu.

Chiar de la începutul Creației, Dumnezeu a voit să fie împreună cu omul și omului, creatura sa, să-i fie bine încă de pe acest pământ, de aceea Duhul Sfânt, autorul Sfintei Scripturi, numește pământul „Paradisul pământesc”. Dar liniștea și pacea i-au fost răpite omului încă de la început, omul rămânând „gol”, lipsit, de darurile sale, de pacea interioară; de aceea trebuie să ducă o luptă permanentă

Vă invit să îl căutați zi de zi pe Domnul, care nu dorește altceva decât să fiți cu adevărat fericiți. Dezvoltați-vă o relație intensă și constantă cu El în rugăciune și, când este posibil, căutați momente potrivite peste zi ca să fiți singuri în compania Sa.

Mergeți să îl întâlniți în Preasfânta Euharistie; mergeți să îl adorați în biserici, îngenunchind în fața tabernacolului: Isus vă va umple cu iubirea Sa și vă va revela gândurile inimii Sale. Dacă îl veți asculta, veți simți mai profund bucuria apartenenței la Trupul Său mistic, Biserica, la familia discipolilor Săi ce este strânsă la un loc de legătura unității și iubirii.

(Papa Benedict al XVI-lea)

pentru dobândirea păcii interioare, a liniștii sufletești.

Însă Dumnezeu nu l-a părăsit pe om; El a voit să fie cu omul, cu cel pe care l-a creat, și de aceea când Fiul Său a venit pe pământ și prin puterea Duhului Sfânt s-a întrupat în sânul Fecioarei Maria, s-a numit „Emanuel”, adică „Dumnezeu cu noi” și a intrat în această lume în tăcere, când liniștea și întunericul învăluiau totul, ca să ne învețe modul său de a lucra și în inima omului. Tot în tăcere, prin moartea Sa glorioasă, Fiul lui Dumnezeu

să fie singur, se retrăgea ca să fie în intimitate cu Tatăl, se retrăgea pentru a ne învăța și pe noi cum și unde să-l căutăm pe Domnul.

Noi, care ne numim și suntem copiii lui Dumnezeu și frați ai lui Cristos, avem sădită în noi această foame de Dumnezeu, această foame de liniște și de pace interioară, pentru că am fost creați de Dumnezeu pentru Dumnezeu. A sta cu iubire în așteptare, în tăcere, în liniște și pace, înseamnă a dori să fim cu Dumnezeu. Acesta nu este un lucru

își încheie misiunea sa pe pământ, dar nu înainte de a ne asigura de prezența sa continuă până la sfârșitul veacurilor: **„Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor”** (Mt, 28, 20).

Dumnezeu a fost și este cu noi, dar oare noi suntem cu El? Vrem să fim cu adevărat cu El încă din viața aceasta pământească sau am fost vrăjiți de stăpânitorul lumii acesteia (diavolul)? Isus ne spune: „Învățați de la mine...!”, iar în timpul vieții sale pământești, tocmai pentru a ne învăța cum și ce să facem pentru a fi cu Domnul, deseori se retrăgea în pustiu, ca

ușor, dar este un lucru pe care Isus l-a dorit, îl dorește și îl așteaptă, așa cum a făcut cu ucenicii săi în Grădina Măslinilor.

Ascultând istorisirea unui prieten despre viața curată și sfântă a sihaștrilor din Egipt, Sfântul Augustin exclamă: „Cât de lași suntem; oameni incuși cuceresc cerul, iar noi, cu toată știința noastră, ne zbatem în mrejele cărnii și ale sângelui”.

Întorcându-ne la țăranul din Ars, vedem că el se exprimă puțin, nu vorbește, ci privește. El sondează cu privirea sa sinceră, neascunsă și pură această prezență silențioasă a

lui Isus, care arde de iubire pentru noi. Un schimb de priviri – ce este mai grăitor atunci când acest lucru pleacă de la inimă și merge la inimă? Dumnezeu este silențios. Dar privirea sa se întâlnește cu a noastră și umple inima umană cu forța și cu tandrețea sa plină de îndurare.

Da, ne-l auzim cu urechile noastre pe Dumnezeu, pentru că El vorbește altfel. Un autor iezuit explică astfel: „Ceea ce vine de la Dumnezeu ne poate părea ca venind din profunzimea psihicului nostru, dar, într-o lumină venită mai de departe, noi știm că vine de la El”. Este inutil să vrem să separăm partea de uman și cea de divin; una se află în interiorul celeilalte. **Dumnezeu se manifestă în moduri diferite, dar, cu timpul, ajungem să cunoaștem limbajul lui Dumnezeu, un limbaj diferit pentru fiecare persoană.**

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan vorbește despre intimitatea noastră cu Dumnezeu atunci când spune: „Dacă cineva mă iubește, va păzi cuvântul meu; Tatăl meu îl va iubi și vom veni la el și ne vom face locuință la el” (14, 23). Așadar, prin botez, Sfânta Treime însăși vine să-și facă în noi lăcașul; iar Sfântul Paul spune: „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care locuiește în voi...?” (1Corinteni 6,19).

Intimitatea divină nu ne este dată întotdeauna, iar pustiul se poate dovedi arid. Când ea se manifestă, melodia sa rezonază mult mai profund decât starea

plăcută a unei simple tăceri cu Dumnezeu.

Într-un text din *Confesiuni*, marele Sfânt Augustin folosește limbajul simțurilor interioare pentru a spune cât de mult această intimitate cu Dumnezeu este, în același timp, familiară, apropiată, dar atât de concretă și de insesizabilă pentru simțurile noastre obișnuite:

Ceea ce nu pun la îndoială, ceea ce știu sigur, Doamne, este că te iubesc. Dar, iubindu-te, ce iubesc? Nu este frumusețea trupurilor, nici claritatea luminii, nici dulcea melodie a cantilenelor mult ritmate, nici mirosul suav al florilor, nici mana, nici mierea, nici membrele făcute pentru îmbrățișările carnale.

Nu, nu pe acestea le iubesc atunci când îl iubesc pe Dumnezeul meu. Și, cu toate acestea, el este o lumină, o voce, un parfum, o hrană, o îmbrățișare pe care o iubesc atunci când îl iubesc pe Dumnezeul meu; este lumina, vocea, parfumul, hrana, îmbrățișarea „omului interior” care este în mine, acolo unde strălucește o lumină pe care nu o limitează niciun spațiu, unde sună o melodie care nu ține seama de timp, unde se răspândește un parfum pe care vântul nu-l împrăștiă, acolo unde se savurează un aliment pe care voracitatea nu-l consumă, unde se gustă o îmbrățișare care nu este întreruptă de dezgust. Da, iată ce iubesc atunci când îl iubesc pe Dumnezeul meu.